

[Tinning]

Tilsyneladende er der, hvis vi tager fat i det andet bidrag, jeg nævnte, nemlig socialministerens redegørelse, stort set enighed om de her ting. Ministeren siger, at udgangspunktet for regeringens arbejde på handicapområdet er, at den enkelte borger skal have størst mulig indflydelse på sin egen tilværelse. Personer med handicap skal selv eller gennem deres organisationer deltage aktivt i udviklingen. Der skal være et bredt udbud af forskellige former for hjælp, og når det er nødvendigt med hjælp fra samfundet, er det vigtigt, at man sætter sig ind i den enkelte borgers situation. Hjælpen bygger på tillid og på respekt for den, der har behov for hjælp. Alt sammen helt igennem aldeles udmærket.

Ministeren siger også, at målsætningen for regeringen er, at hver enkelt får en tilværelse så nær det normale som muligt. Også meget udmærket. Det eneste problem er faktisk, at redegørelsen derefter holder op med at handle om noget som helst af nogen interesse.

Ethvert rimelig flittigt folketingsmedlem kunne selv stort set danne sig et overblik over, hvad der er sket på handicapområdet, og hvis ikke vi ville det, kunne vi såmænd have spurgt via socialudvalget: kan vi få en oversigt over, hvad der er sket på handicapområdet de sidste 5 år? Det er, hvad vi har fået. Vi har – hvad ministeren siger hun har ønsket at give – en redegørelse om de skridt, der inden for forskellige sektorer er taget for at lette integrationen af personer med handicap i samfundet. Men det er overhovedet ikke det, der er det interessante. Det interessante er ikke, hvilke skridt regeringen eller andre regeringer for den sags skyld har taget. Nej, det interessante er, når nu ministeren har en udmærket målsætning, hvad planen for at realisere denne målsætning er. Hvad agter ministeren at foretage sig? Hvilke skridt vil ministeren tage for at sikre, at hver enkelt handicappet får en tilværelse så nær det normale som muligt? Det er skuffende, at når man har læst 10½ side fra socialministeren om handicappolitik, er man ikke blevet det fjerneste klogere, for ministeren har tilsyneladende ikke nogen plan. Jeg siger »tilsyneladende«. Det kan godt være, at ministeren har det, men så har ministeren bare valgt ikke at fortælle om den. Eller ministeren agter måske ikke at tage nogen skridt for at sikre, at hver enkelt handicappet kan få en

tilværelse så nær det normale som muligt. Jeg ved det ikke.

Vi synes, at det havde være ulige mere interessant, hvis ministeren, nu vi alligevel snakker handicappolitik, havde fortalt os, hvad ministeren havde tænkt sig at gøre, i stedet for at komme med en oversigt over, hvad der er sket rundt omkring gennem tiderne. Det er oven i købet – skal jeg lige sige for en fuldstændigheds skyld – en oversigt, som desværre er gennemsyret af den sædvanlige stil, hvor ministerens hovedinteresse ikke er at gøre læseren klogere, men at få læseren til at tro, at netop denne regering simpelt hen er den mest handicapvenlige regering, dette land nogen sinde har set.

Ministeren skriver f.eks. om arbejdet i Svend Jensen-udvalget under arbejdsministeriet, at regeringen nu vil tage stilling til de forskellige forslag, der er indeholdt i den betænkning. To af udvalgets indstillinger behandles allerede i arbejdsministeriet. Det drejer sig bl.a. om udvalgets forslag om iværksættelse af en landsdækkende forsøgsordning vedrørende personlig assistance i forbindelse med erhvervsudøvelse til personer med handicap. Det, man allerede er i gang med at behandle i arbejdsministeriet, er et forslag, som kom i september måned 1982, altså for mere end tre år siden. Det kan godt være, det er typisk for arbejdstempoet i det ministerium, at man allerede nu er gået i gang, jeg ved det ikke, men jeg mener, at det mindste, socialministeren kunne have sagt til os, var: forslaget har ligget og sylvet i tre år, det er vi kede af, men nu gør vi noget – i stedet for bare at sige: vi er skam allerede gået i gang.

Kort og godt er der ikke andet at sige om denne redegørelse, end at det er en fuser. Der står simpelt hen for lidt om, hvad regeringen har tænkt sig. Derfor mener jeg, vi kan bruge tiden til en slags øvelse for socialministeren. Vi kan tage fat på et centralt område, som også andre har haft fat i, nemlig fysioterapien.

Andre har allerede nævnt, at for svært fysisk handicappede er det simpelt hen et behov at få regelmæssig fysioterapeutisk behandling 2-3 gange om ugen livet igennem for at forhindre, at handicappet forværres, for at forebygge, at tingene udvikler sig til det værre. Det, det drejer sig om helt konstant, er: skal ryggen være mere skæv? Skal